

VIRÁGH SZABOLCS

Sorminta

Sorminta kéne
az egymásnak mondható
szavakhoz.
Hozzá egy füzet,
az elején matrica,
rajta állat,
talán egy maci.

Szép nagy hely
a betűknek,
széles sorközök,
és semmi sietség:
kifér minden,
ami két ember,
– úgy hívják őket:
apaésfia –,
közt mondható.

Kifér minden
szeretlektől bazdmegig.

Pisztráng

Nem, horgászni nem mentünk,
és a csönd is fojtott, vihar előtti készenlét volt,
nem tóé, nádasé.

A pisztrángot viszont te tanítottad;
egy-két ügyes mozdulat,
a fejtől a farokig,
kiemeljük a gerincet,
s marad a – ne mondd, hogy íztelen! –
puha, omlós, fehér hús
meg a sós, csúszós bőr.

A szálkák valahogy kimaradtak,
talán nem tudtad, hogy
is mondjad, vagy épp egy köhögőroham,
a fejed már vörös,
veleszületett rendellenesség,
nem zár jól a gégefedő,
mondtad vékony, akadó hangon,
de már tudom:
szálka volt az is.

Állhatok neki most akkor én.
A lendület, vágy mit sem ér,
száműzött éhség,
csak óvatos figyelem,
mint sebész, ha önmaga a tét.

A kezelés gyomortájt kezdődik,
az érzéstől nem foszt semmi képző,
szárazni szét a ruganyos csontokat,
húzom kifelé, végenincs fonál,
cseppnyi citrommal záródik a seb.

Ha köhögsz, már nem félek,
a szerszámok készen,
lenyúlok, kezem sem remeg,
egy újabb példány a gyűjteménybe,
„Kereszteződések”.

Mi meg csak sírjunk bátran, a színe legyen vörös,
toroktól gyomorig,
sírjunk, a só konzervál,
ezt is tőled tudom.

Ha multság nem is, munka volt, férfias,
halkés az abroszon,
éhes vagyok, Apu,
irány a part.

Írni tanulok

Írni tanulok. Írni könnyebb.
A betű nem dadog,
csak kanyarintom,
mintha rajzlapon,
és telik a macis füzet.

Néha olvasni is kell,
de Ju-ju-julika néni
nem haragszik, ha
me-me-megakadok.
Benned nem vagyok biztos.

Azaz mégis:
Először a hangod emelkedik,
hangszálak feszülnek,
aztán a láthatatlan izmok,
a hatalmas vádliban például,
a fejed vöröslik, s a bajszod is remeg
– ha van éppen.
Szemedben – most látom csak – kétségbeesés,
eddig azt hittem, düh,

a tehetetlenség két végpontja,
tomboló kisgyerek,
aki te lehettél,
aki én nem lehetek,
akiket csak így tudsz szeretni.

Leírom százszor is, ha kell,
a füzet kibírja,
el is maszatolhatom akár,
ha víz érné fentről,
de tudod mit?
Írni elég jól tudok,
az nem nagy kunszt,
most már mondani is merem:
„N-ne f-f-félj, Apu!
Nincs se-se-semmi baj!”